

Beestje

Ik inspecteer mijn honden altijd dagelijks even als ze op hun rug naast me op de bank liggen met vier poten omhoog om geaaid te worden. Ik kijk en voel dan naar klitjes, gezwelletjes, graszaadjes, doorns, teken en al dat soort dingen. Dat is geen enkel probleem. Maar als ik weer eens tracht ze van een of ander ongemak af te helpen, moet ik altijd denken aan Hiëronymus en de leeuw. Deze kerkvader verloor volgens een legende een leeuw van een gemene doorn in zijn voetzool toen deze hinkend naar hem toe kwam voor hulp; iets waarvoor de leeuw Hiëronymus eeuwig dankbaar en trouw bleef. Waren mijn honden maar net zo! Het gaat mij niet eens om de eeuwige dankbaarheid. Ik zou het al prettig vinden, als ze niet zo moeilijk deden als ze voor iets behandeld moeten worden; als ze eens zouden begrijpen dat alles voor hun bestwil is; als ze er eens niet bij zouden urmen en wurmen. (Voor wie deze uitdrukking uit grootmoeders tijd niet kent, ‘urmen’ is protesteren, piepen en ‘wurmen’ is kronkelen als een worm. Krijgt u het plaatje?).

Aandoenlijk vertrouwen

Bij Jenna had ik overigens geen klagen. Ik weet nog dat haar fokker altijd zei dat haar honden zo braaf en gemakkelijk waren bij de dierenarts. En zowaar, het was helemaal waar, Jenna was in gunstige zin erfelijk belast. Met een aandoenlijk vertrouwen liet zij zich door mij moeiteloos ondersteboven en binnenstebuiten keren. Als ik zei: “Even kijken, Jenna” dan bleef ze uit zichzelf doodstil zitten, staan of liggen totdat de behandeling voorbij was. Getrimd worden vond ze minder leuk, want het duurde haar te lang. Dan toonde ze haar eigen vorm van lijdelijk verzet. Ze legde haar kop steeds op mijn schouder, zodat ik natuurlijk niets meer zag. Ze hield zich dan bovendien zo slap, dat haar halve lijf loodzwaar op mijn arm kwam te liggen en ik me eerst aan haar boa-constrictor-tactiek moest ontworstelen voor ik weer verder kon; voor een paar minuten... dan plofte de kop weer op mijn schouder. Lief, maar erg lastig ...

Pillen

Pillen geven was bij haar geen enkel probleem. Als een jong vogeltje sperde ze haar bek al open als ik er een pil boven hield en slikte hem vervolgens zonder morren door. Nee, dan Brittje. Die lustte geen pillen. Of ze nu groot of piepklein waren, of ze gewoon vies waren of van een zoete coating voorzien, het maakte allemaal niets uit. Ons prinsesje-op-de-erwt bleefde ze gewoon niet. Aanvankelijk stopte ik de pillen in iets lekkers. Maar zelfs als er grote hompen kaas omheen zaten of als de pillen omwikkeld waren met lappen rosbief, dan presteerde ze het om alles smakelijk naar binnen te werken om, net als je dacht dat het was gelukt, het pilletje weer, nog helemaal heel, pffft naar buiten te tuffen.

Bek open

Dus dan maar geen lekkers. Bek open, pil achter op de tong, bek dicht. Theoretisch zou ze hem dan door moeten slikken. Zo niet Brittje. Ze kokhalsde, frummelde wat met haar tong en pffft, daar lag de pil weer aan mijn voeten. Ik kon probleemloos haar bek minuten lang dicht houden – ze bleef er wel stil bij zitten – maar dan nog kwamen er restanten van de inmiddels zacht geworden pil weer uit. Wat een gedoe! Ik vrees dat ik ben geëindigd met de pillen halverwege haar slokdarm te duwen. Ik werd er zelfs heel handig in.

Gewiebel

Verder liet ze zich overigens heel braaf behandelen bij alles. Op het commando ‘plat’ ging ze keurig op haar zij liggen. Alleen trimmen was een drama. Ze haatte het geluid van het geknip bij haar oren en hield haar kop geen seconde stil. Dus... koekje voor haar neus, oor stevig vast, geen gezeur. Maar net als ik een plukje wilde wegnippen, probeerde ze haar kop weer weg te draaien. Met als gevolg natuurlijk dat ik met regelmaat met de trimschaar in haar oor knipte. Niets vreselijks. Ik heb in mezelf geknipt om te voelen of het nou zo erg was, maar dat is het dus niet. Ze stelde zich gewoon aan. Maar door het geknip in haar vel - toegegeven, ik ben ook niet echt heel erg handig hierin - wilde ze ook niet meer op tafel blijven staan en nam een sprong als mijn greep verslapte. Ik kwam altijd een hand tekort. Zodat ik maar zo'n trimapparaat heb gekocht met een stang waar je je hond aan op kunt knopen en Brittje besefte dat alle gewiebel nu echt zinloos was.

Buik

Kon ik bij Britt en Jenna gemakkelijk hun buik inspecteren, bij Tasa is mij dat nooit in mijn eentje gelukt. Niet met snoepjes, niet met oefenen, niet met dreigementen. Ze ging wel op commando keurig op haar zij liggen, maar voor je alleen maar een vinger naar haar buik kon uitsteken, stond ze al weer. Tasa kon zich niet uit vrije wil aan iemand overgeven. Zelfs op de operatietafel moesten dierenartsen haar een driedubbele dosis van het narcosemiddel geven om haar onder zeil te krijgen. Ze worstelde om bij te blijven en was ze eindelijk buiten bewustzijn, dan dreigde ze nog halverwege de operatie weer bij te komen. Tasa was een overlever, een vechter. Ze is niet voor niets vijftien jaar en drie maanden geworden. Dus moesten Bram en ik haar met vereende krachten altijd volledig in de houdgreep nemen en soms zowat bovenop haar gaan liggen, als we wat aan haar lijf moesten prutsen, al was het maar het verwijderen van een teek.

Beestje

Ook Lotje is een aan-mijn-lijf-geen-polonaise-type. Omdat ik er niet van houd om mijn honden te overrompelen, kondig ik altijd aan wat er moet gebeuren, met de pil, tube of flacon duidelijk zichtbaar in mijn hand. Op dat moment probeert Lotje zich gelijk te verstoppen. Ze duikt weg achter een stoel of gaat gauw onder de tafel liggen of probeert tussen de struiken te kruipen, zelfs voor iets simpels als een oogdruppeltje. Natuurlijk weet ze wel dat ze daarmee niet ontkomt. Dus als ik naar haar toe loop, duikt ze met een ongelukkige blik ineen en gaat deemoedig op haar rug liggen. Je zou werkelijk denken dat ik haar met regelmaat in elkaar sla. Maar er is een uitzondering: het verwijderen van een teek. Dat is haast nooit nodig, want ik spuit mijn honden met het oog vooral op het Franse dodelijke tekengevaar drie of vier maal per jaar met Defendog. Gif natuurlijk, en alle honden, en ikzelf ook, vinden het inspuiten vreselijk, maar vervolgens zie ik twee maanden geen teek. Het is een geweldig middel! Pas als het spul bijna uitgewerkt is, tref ik weer een vastgehechte teek aan die dan meestal al dood is. “Lotje, beestje!” roep ik dan, terwijl ik de tekentang ga pakken. Als ik dan zwaai met de tekentang, komt ze gelijk aangelopen en gaat er rustig voor zitten of liggen. Als ik de teek te pakken heb, moet ze hem even zien en wil ze aan de tekentang ruiken. Op die momenten voel ik me net Hiëronymus.

Eliaan Hattinga van 't Sant